

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: T. H. T. L., narozen X,
státní příslušník X,
pobytem X
zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
se sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno,
proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky Praha,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2024 proti rozhodnutí žalovaného ze dne
27. 6. 2024, č. j. OAM-642/ZA-ZA11-HA06-2024,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím ze dne 20. 8. 2024, č. j. OAM-642/ZA-ZA11-HA06-2024 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), bylo rozhodnuto o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu tak, že se dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o azylu*“), mezinárodní ochrana žalobci neuděluje.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

II. Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že svojí žádostí usiloval o udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 z.č. 325/1999 Sb., a to zejména z důvodu ochrany rodinného života, protože v ČR žije jeho matka, sestra a dále partnerka, která je občankou ČR. Žalobce nemá jinou cestu k ochraně svého rodinného a soukromého života, než udělení azylu nebo doplňkové ochrany, protože v případě vycestování do Vietnamu, by si nemohl vyřídít žádné pobytové oprávnění podle z.č. 326/1999 Sb., které by mu umožňovalo přicestovat do ČR a pokračovat v rodinném životě s matkou, sestrou a partnerkou. Pokud žalovaný uvádí, že mezinárodní ochrana neslouží k řešení situací, které je třeba řešit podle z.č. 326/1999 Sb., pak žalobce namítá, že vzhledem k tomu, že je občanem Vietnamu, který je povinen podávat žádosti o pobytová oprávnění na Velvyslanectví ČR v Hanoji, nemá možnost získat žádné pobytové oprávnění, které by mu umožňovalo návrat do ČR a vést v ní dlouhodobě rodinný život s matkou, sestrou a partnerkou. V případě nevyhovění žádosti o mezinárodní ochranu a vycestování žalobce do Vietnamu nebude žalobce moci dosáhnout opětovného sloučení s matkou, sestrou a partnerkou na území ČR. Žalobce uvádí, že by za svojí rodinou nemohl z Vietnamu přicestovat v rámci jiného pobytového oprávnění, protože z důvodu kvót stanovených nařízením vlády 220/2019 Sb. nemůže žádat ani o zaměstnaneckou kartu, ani o vízum za účelem podnikání a nesplňuje podmínky pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 42a z.č. 326/1999 Sb. Rozdělení rodiny by proto bylo trvalé. Žalobce na této argumentaci, tedy na nemožnosti návratu k rodině z Vietnamu, trvá. K první zvýrazněné pasáži citace napadeného rozhodnutí uvádí, že na vydání oprávnění k pobytu za účelem rodinným se sice kvóty nevztahují, avšak stávající rozhodovací praxe žalovaného případný návrat žalobce na základě pobytového oprávnění za tímto účelem zcela vylučuje. Žalovaný neuděluje dlouhodobá víza za účelem rodinným ani osamělým seniorům, pokud jsou občany Vietnamu, a to ani v případech, kdy jsou nemocní, žijí ve Vietnamu osaměle a jejichž všichni potomci žijí v ČR. Je tedy zřejmé, že dlouhodobé vízum za účelem rodinným nebude uděleno ani žalobci, pokud vycestuje do Vietnamu. Žalovaný se s konkrétní životní situací žalobce a jeho rodinných příslušníků vypořádal nedostatečně a nepřezkoumatelně. Jeho rozhodnutí nepochybně zasahuje do rodinného a soukromého života žalobce a jeho rodinných příslušníků. Rodinný a soukromý život žalobce a jeho rodinných příslušníků je přitom pod ochranou. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech a svobodách.
3. Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy má žalobce a jeho rodina právo na respektování rodinného a soukromého života. Podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy pak do těchto práv může být zasahováno pouze, je-li to nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
4. Podle žalobce, rozhodnutí nepochybně zasahuje do rodinného a soukromého života jeho rodiny. Tento zásah však nesplňuje podmínku „nezbytnosti“ ve smyslu čl. 8 odst. 2 Úmluvy. Splněním této podmínky „nezbytnosti“ zásahu se žalovaný vůbec nezabýval a jeho rozhodnutí je podle žalobce nepřezkoumatelné.
5. Vzhledem k tomu, že je občanem Vietnamu, nemá žalobce podle svého tvrzení možnost získat pobytové oprávnění podle z.č. 326/1999 Sb. a proto mu jako jediná cesta k udržení a ochraně rodinného života zbývá pouze azyl nebo doplňková ochrana. Žalobce má za to, že

za této situace by bylo nehumánní mu azyl neudělit, protože se jedná o jedinou cestu k ochraně jeho rodinného a soukromého života na území ČR.

III.

Vyjádření žalovaného

6. Ve vyjádření k žalobě žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že na udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, kterého se žalobce domáhá, není právní nárok. V rámci soudního přezkumu následně správním soudům nepřisluší přezkoumávat, zda humanitární důvody v jednotlivých případech existovaly či nikoli. Soudy přezkoumávají pouze dodržení procesních postupů ze strany žalovaného. Žalovaný uvedl, že se možností udělení humanitárního azylu žalobci zákonným způsobem zabýval. Přihlédl především k rodinné, sociální a ekonomické situaci žalobce, stejně tak k jeho zdravotnímu stavu. V řešeném případě dospěl žalovaný k závěru, že situace žalobce není nijak mimořádná. Institut humanitárního azylu podle žalovaného není možné účelovým způsobem využívat k legalizaci pobytu z důvodů, které nejsou azylovými podle zákona o azylu. Azyl z humanitárních důvodů je rovněž institutem zcela výjimečným a nelze skrze něj řešit pobytovou situaci cizinců na území ČR. Jak již soudy opakovaně judikovaly, ani případné manželství s občanem ČR by samo o sobě žádný vliv na posouzení dané situace nemělo. Žalovaný nemůže dále souhlasit ani s pokusy právního zástupce žalobce předjímat případné snahy žalobce vyřídit si svá pobytová oprávnění na území ČR skrze k tomu příslušnou legislativu. Teoretizování a odkazování na zcela jiné případy nemá žádný vliv na skutečnost, že situace žalobce neodůvodňuje udělení humanitárního azylu.

IV.

Posouzení věci soudem

7. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
8. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobce se k výzvě soudu nevyjádřil.

V.

Rozhodnutí soudu

9. Žaloba je nedůvodná.
10. Ze správního spisu má soud mimo jiné za prokázané, že dne 27. 5. 2024 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Žalobce poskytl údaje k podané žádosti a konkrétně sdělil, že je státní příslušník Vietnamské socialistické republiky. Hovoří vietnamsky a je bez náboženského vyznání. Je bez politického přesvědčení. Je svobodný a bezdětný. Ve vlasti naposledy bydlel v domě s otcem. Z Vietnamu vycestoval v březnu 2018 letecky do ČR s platným českým pracovním vízem. Uvedl, že žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice je první takovou žádostí. Je zdravý, s ničím se neléčí a nemá žádné zvláštní zdravotní potřeby. Proti jeho osobě nebylo vedeno žádné trestní stíhání ani v zahraničí a ani v České republice. K žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že zde hodlá zůstat a oženit se s přítelkyní.
11. V rámci pohovoru před správním orgánem žalobce uvedl, že má základní vzdělání, ve Vietnamu nikdy nepracoval, protože byl mladý, měl 18 let a byl závislý na rodině. Vlast opustil, protože tam neměl práci, v ČR měl matku, proto požádal o vízum za účelem

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

zaměstnání. Uvedl, že jeho matka žije na území ČR pravděpodobně od roku 2007 nebo 2008. Na území ČR pracoval v montážním podniku, později v nehtovém studiu. Pobytové povolení pozbyl v období žádosti o prodloužení, kde v průběhu řízení vznikla nějaká chyba, a prodloužení mu bylo zamítnuto. O pobytové povolení přišel pravděpodobně v roce 2022. Na otázku, co dělal od roku 2022, kdy mu nebyl prodloužen pobyt, uvedl, že zde pobýval na základě odvolání proti rozhodnutí o zrušení jeho pobytu. Po tuto dobu pracoval pouze neoficiálně příležitostně. Ke svému životu ve Vietnamu sdělil, že tam neměl žádné problémy. Žádné potíže neměl při vycestování z vlasti či vyřizování cestovních dokladů, stejně jako neměl potíže s domovskými státními orgány a bezpečnostními složkami. Žadatel negoval, že by měl potíže, které by souvisely s jeho rasou, pohlavím, náboženstvím, národností, příslušností k sociální skupině či politickému přesvědčení. V případě návratu do vlasti se ničeho neobává. Důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR je skutečnost, že zde hodlá zůstat, mít zde oprávněný pobyt a také skutečnost, že v ČR žijí jeho rodinní příslušníci a již rok má přítelkyni, občanku ČR, Vanesu Kočkovou, nar. 23. 8. 1997. Seznámili se prostřednictvím známého. Žadatel má ve Vietnamu svého otce a babičku, otec má již jinou rodinu. V ČR má matku, sestru, přítelkyni a tetu. Uvedl, že matka a sestra mají trvalý pobyt na území ČR. Právní zástupce uvedl, že k pohovoru výhrady nemá, žadatele zastupoval ve v řízení o prodloužení zaměstnanecké karty. Toto řízení není pravomocně ukončené, ale je zjevné, že případné odvolání bude zamítnuto, protože platnost zaměstnanecké karty zanikla již v minulosti. Právní zástupce svého klienta o této skutečnosti informoval a ten se rozhodl, že se vrátí do Vietnamu a s ohledem na rodinné vazby si ve Vietnamu požádá o nové pobytové povolení v ČR. Z tohoto důvodu navštívili cizineckou policii. Nicméně poté, co žadatele jeho právník upozornil na skutečnost, že má minimální šanci získat pobytové oprávnění a vrátit se do ČR, se výše jmenovaný rozhodl požádat o azyl z humanitárních důvodů, protože to je jediná reálná možná cesta, jak zachovat rodinný život s matkou a s partnerkou na území ČR.

12. Dle § 12 zákona o azylu „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“

13. Dle § 14 zákona o azylu „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen "humanitární azyl") z humanitárního důvodu. Rodinnému příslušníku podle § 13 odst. 2 azylanta, kterému byl udělen humanitární azyl, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí humanitární azyl za účelem sloučení rodiny; § 13 se použije obdobně.“

14. Podle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

- a) *trest smrti nebo poprava,*
- b) *mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo*
- c) *vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.“*

15. Ze správního spisu má soud za prokázané, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu na území ČR z důvodu legalizace pobytu na území ČR, neboť žalobce chce na území ČR zůstat poté, co mu zanikla platnost zaměstnanecké karty, a to proto, že zde chce nadále pobývat se svými blízkými – přítelkyní, matkou a sestrou.
16. Žalobce uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany a ani nebyl nijak politicky aktivní. Samotná skutečnost výslovně potvrzená žalobcem, že z důvodů obsažených v § 12 zákona o azylu neměl žádné potíže v zemi původu, svědčí o tom, že zde nejsou naplněny podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Žalobce vycestoval z Vietnamu na základě svého cestovního dokladu a platnou zaměstnaneckou kartou do ČR a sám uvedl, že o mezinárodní ochranu požádal z důvodu legalizace svého pobytu na území ČR s tím, že má obavy, že jinak nebude moci vést nadále rodinný život se svými blízkými v ČR.
17. Ohledně žádosti žalobce, aby jeho situace byla zohledněna udělením azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, žalovaný k tomuto uvedl v napadeném rozhodnutí, že „správní orgán se v této souvislosti zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací výše jmenovaného žadatele o udělení mezinárodní ochrany a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Jmenovaný je dospělou, plně právně způsobilou, praceschopnou a zdravou osobou. Žadatel uvedl, že má v ČR přítelkyni, s níž chce uzavřít sňatek a setrvat v ČR. Správní orgán konstatuje, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12, a kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit. Správní orgán po pečlivém prověření všech okolností pobytu žadatele na českém území shrnuje, že životní situaci jmenovaného nelze považovat za nikterak mimořádnou. Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že jeho případ není případem zvláštního zřetele hodným, jak to vyžaduje § 14 zákona o azylu, nýbrž případem zcela běžným. Správní orgán shrnuje, že humanitární azyl rozhodně není určen ke zřízení pobytového povolení, jak se řada cizinců mylně domnívá. K tomuto účelu je primárně určen zákon o pobytu cizinců, v platném znění. Správní orgán konstatuje, že podle rozsudku NSS v Brně č.j. 2 Azs 65/2003 ze dne 3. 2. 2004, ani manželství s občanem České republiky samo o sobě nepředstavuje případ hodný zvláštního zřetele, pro nějž by bylo možno udělit humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu.“
18. Uvedené odůvodnění neudělení azylu z humanitárního důvodu považuje soud za dostatečné a logické, přičemž soud připomíná, že je na uvážení správním orgánu, zda tento druh azylu udělí či nikoli, a soud pouze přezkoumává, zda bylo rozhodnutí o neudělení řádně zdůvodněno. V daném případě rozhodnutí správního orgánu vyhovělo těmto požadavkům a je tak v souladu se zákonem.
19. Soud dále uvádí, že ani okolnost, že žalobce se cítí být ohrožen případným neudělením dlouhodobého pobytu v ČR podle § 326/1999 Sb., nepředstavuje situaci mimořádnou v tom smyslu, že by mohla naplnit důvod zvláštního zřetele hodný dle ust. § 14 zákona o azylu. Dlouhodobé pobytové oprávnění také nepředstavuje jedinou legální možnost k realizaci rodinného života. Existuje i žádost o vízum krátkodobé nebo možnost společně vycestovat do země původu žalobce, jeho sestry i matky.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

20. Ohledně posouzení, zda žalobce splňuje podmínky udělení § 14a zákona o azylu, soud toliko konstatuje, že i ve vztahu k možnosti udělení doplňkové ochrany byla situace žalobce posuzována především z hlediska jeho vyjádření. Žalobce neměl v zemi původu jiné problémy, než nedostatek zaměstnání, neměl zejména žádné potíže se státními orgány a těchto se ani v případě návratu do vlasti neobává. Skutečností, že v ČR pobývají žalobci blízké osoby, že zde má vztah s přítelkyní, která je občankou ČR, ani trvalý pobyt matky a sestry v této zemi, a okolnost, že žalobci hrozí povinnost vycestovat do země původu, nepředstavují vážnou újmu ve smyslu § 14a zákona o azylu. Evropská úmluva o lidských právech a základních svobodách v čl. 8, zabývající se právem na rodinný život, ani jiný právní předpis nezakládají právo na volbu země, kde bude žalobce se svými blízkými realizovat rodinný život.
21. Soudu nezbyvá než zdůraznit, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem o pobytu cizinců na území ČR. S ohledem na uvedené soud proto hodnotí žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako účelovou, jejímž cílem je legalizace pobytu a v tomto směru odkazuje přiměřeně i na rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, který uvádí, že: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“
22. V postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí soud nenalezl nedostatky, které by byly způsobilé ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu. Žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi v této věci se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval, s čímž se zdejší soud ztotožnil.
23. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku), když žádná z žalobních námitek nebyla shledána důvodnou.

VI.

Náklady řízení

24. O náhradě nákladů řízení (výrok II. rozsudku) bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 25. září 2024

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.